

Vtom se Stella probudila. Trápí ji žízeň. Odhrnula deku, vklouzla do trepek a zamířila do kuchyně. Poslepu našla skleničku, do které co možná nejtíšeji, aby nevbudila ostatní, napouští chladnou vodu. To byl zase jednou sen! pomyslela si. Zároveň si však uvědomila, že hlava se jí na krku najednou pohybuje s nebyvalou lehkostí a že na spáncích, které měla dosud jako stažené silným koženým pásem, pociťuje neznámou úlevu. Také uvnitř hlavy se jí rozhostil klid. Jako by Slávek konečně opouštěl i její myšlenky. Dával jí skutečnou svobodu. Ale proč Mírek? Vždyť je přece dávno ženatý a od své ženy nikdy neodejde! Ale třeba nechá ona jeho... To už Stelle tak absurdní nepřipadá. Možná Renátin egoismus nakonec opravdu zvítězí a ona se vydá na cesty. Ale Mírek bude jistě bojovat jako lev. Renáta je ženou jeho snů. Nepustí ji. Není zvyklý prohrávat. Stelle ho najednou bylo líto. Každý muž má v sobě něco z dona Quijota. A právě Mírek by mohl Cervantesovi stát vzorem. Určitě svou ctí. I schopností vidět svět v lepších barvách, než v jakých byl skutečně vymalován.

Stella ulehla zpět do vychladlé postele a pokoušela se znovu usnout.

III

„Prosím tě, vzala bys dnes za mě vizitu na oddělení?“ žádá Stellu poněkud stresovaná Míša. „Musím s Michalkou na kontrolu. Vrátním se v poledne.“ A pozorně dodává:

„Vypadáš odpočatě. Takhle uvolněnou jsem tě opravdu už dlouho neviděla.“

„Byla jsem u rodičů,“ říká Stella, přestože ví, že to není hlavní důvod převratné změny v jejím vzhledu. Svůj sen Míše ale vyprávět nehodlá. „Když jsem k nim v pátek jela, ani jsem netušila, že mi to udělá tak dobře. Nechtělo se mi.“

„Člověk se vždycky bojí, že mu začnou udílet rady do života. To znám. Jako bychom sami neměli dost svých starostí. Ještě musíme přesvědčovat je, aby se o nás nebáli,“ chápavě poznamenává Míša a znovu se prosebně táže: „Myslíš, že bys pro mě mohla tu vizitu udělat?“

„Ale to víš, že jo,“ uklidňuje ji Stella, „vezmu to při jednom se svými pokoji. Je tam něco, na co bych měla dávat pozor?“ zjišťuje.

Míša se už ve spěchu začala rozepínat.

„Snad jen paní Polívková,“ zamyslela se. Přitom se svléká a bílý plášť si přehazuje přes volné levé předloktí. „Ta pěstěná dáma ze čtyřky. Nikdy nepřizná, že jí něco je. Musíš jí na ty ruce opravdu sáhnout, abys poznala, že má nesnesitelné bolesti. Zatím totiž u ní nejsou zřejmé otoky. Takže nic neuvidíš.“

„To je lupus?“

„Ano. Podezření. Přivezli ji se čtyřicítkami. Nedávno jí slezly vlasy. Proto na to teď obvodní doktor myslel a poslal ji k nám. Tak já letím. Ahoj! A dík!“

Míša zmizela za rohem a Stella vyrazila k sesterně pro karty pacientů.

Paní Polívková opravdu nezklamala Míšin předpoklad. Nic jí není, vlasy ztratila v tomhle věku i její matka. Tu horečku si přinesla od vnoučat – ona stále trpí nějakou infekcí. A bolavé klouby: ty má přece po padesátce každý! Stella ji se zdvořilým úsměvem vyslechla a jala se vyšetřovat zjevné i méně zřetelné známky jejího onemocnění. Když byla v nejlepším, ozvalo se zaklepání na dveře.

„Prosím!“ zvolala.

Do dveří se vsunula světlavá mužská hlava nad bílým límečkem. Pacientky zpozorněly a některé z nich dokonce před mladým panem doktorem nasadily koketní výraz.

„Dobrý den!“ pozdravil. „Promiňte, omlouvám se za vyru-

šení. Stello, můžeš za mnou po vizitě přijít do knihovny? Musím se s tebou na něčem důležitém domluvit.“

Mírek. Od rána ho neviděla. A po svém snu byla dokonce ráda, že jí ještě nepřišel do cesty. Co může chtít?

Knihovnou myslel Mírek jejich lékařský pokoj. Nechtěl jen Stellu před nemocnými zvat „k sobě“ do pokoje. Aby ji ani náznakem neuvedl do rozpaků, nebo snad dokonce do řečí.

S chorobopisy v podpaží za ním Stella po hodině konečně dorazila.

„Děje se něco?“ táže se s obavou v hlase.

Mírek se prohrabuje hromádkami písemností na svém stole. Asi něco důležitého hledá. Musí to být cosi závažného, protože jinak by mu jeho výchova nedovolila zabývat se při rozhovoru s někým ještě jinou činností. Stella si uvědomila, že si nikdy nevšimla, jaký má na stole nepořádek.

„Ale ne. Promiň, jestli jsem tě polekal,“ odpovídá Mírek s pozorností rozpuštěnou mezi Stellu a hledaný papír. „A že jsem tě rušil v práci. Báł jsem se jen, že tě dnes nezastihnu. Musím odpoledne na grantovou agenturu.“

Vyslovil omluvu a usilovně pokračoval v hledání. Vtom jeho oči zajásaly objevným leskem.

„Tady to je! Už jsem myslel, že ji nenajdu...“

V ruce drží nějakou tabulku a konečně se zase tváří spokojeně. Teď už se Stelle může plně věnovat.

Navázal další omluvou:

„Nezlob se, za hodinu odcházím a nemohl jsem si vzpomenout, kam jsem ten papír dal. Potřebuju ho nutně mít s sebou. Je tam rozdělení grantových financí. Vytisknout znovu si ho nemůžu, protože data má v počítači jen primář a ten tu dnes není.“

Otevřel svrchní zásuvku psacího stolu, poslepu v ní zahledal a vytáhl průhledné plastové desky.

„Jdu tam kvůli tomu projektu na sklerodermii,“ pokračoval s vysvětlováním, když do nich tu papírovou cennost pečlivě ulo-

žil. „Včera jsem byl u primáře až do večera. Pověřil mě v té studii funkcí své pravé ruky. Proto jsem taky chtěl s tebou mluvit. Prý už o všem víš. Máme začít se sběrem dat. Okamžitě. Peníze nám běží.“

Stella se upřímně lekla.

„Vždyť jsem mu přece povídala o svojí atestaci! Povolil mi, abych ji nejdřív udělala..“

Začíná jí cloumat panika.

„O to právě jde. Budu mluvit i s ostatními, kterých se to týká. Je vás tu totiž víc. Musíme si to nějak rozvrhnout, abyste se mohli taky učit. Jinak se to s těmi atestacemi potáhne donekonečna, a to klinika rozhodně nemůže potřebovat.“

Jistotou a určitostí v zastřeném hlase Mírek Stellu jako vždy hned na první pokus uklidnil. Když se nadechoval k další větě, telefon u jeho pravé ruky začal přerušovaně pípat svou oznamovací melodii.

„Havránek, prosím,“ ohlásil se Mírek a přehodil si sluchátko na levé ucho.

„Aha. Rozumím. No, to nevypadá dobře. Tu infuzi mu zavřete. Za minutku jsem tam. Pro jistotu připravte adrenalin a dithiaden. A hydrokortison. A jestli se mu hůř dýchá, okamžitě ho začněte ventilovat.“

Kvapně vstal ze židle, spěšně si oblékl plášť, sebral ze stolu fonendoskop a obtočil si ho kolem krku. Když vzal za kliku u dveří, obrátil se konečně ke Stelle s krátkým vysvětlením, které ocenila, přestože už jí bylo všechno jasné:

„Pan Sejmík je napojený na imunoglobuliny a právě mu začal nebezpečně klesat tlak. Musím tam. Promiň.“

A Stella se zase po dlouhé době v lékařském pokoji ocitla úplně sama, bez kolegů. Mohla by jít ke svému místu a začít psát zprávy: příjmy se jí za minulý týden nepříjemně nahromadily. Nedokáže se však přinutit k tomu, aby vstala z malého křesílka u nízkého konferenčního stolku. Musí myslet na zcela jiný lé-

kařský pokoj. Na tu podkrovní špeluňku, kde se se Slávkem poprvé milovali.

Měli za sebou několik týdnů toulání po Praze. Bezpočet odpolední strávených v kavárnách, večerů probdělých v rušných uličkách Starého Města. Slávek při procházkách kladl svou svalnatou paži okolo Stellingových ramen a bez ustání ji k sobě tiskl. Tak silně, jako by se bál, že ji cestou ztratí. Zastavoval se u domovních zdí a nechával ji schoulit ve svém objetí. Čas jim plynul v dlouhých hovorech i v souzvučném mlčení. Stella byla vzhledem k jeho věku udivena, že nenaléhal a nesnažil se jejich intimní sblížení uspěchat. Pociťovala však ke Slávkovi hlubokou vděčnost. Zbavil ji strachu, že by se mohla stát objektem krátkodobé peřinové romace neuspokojeného zralého muže. Směla si plnými doušky užívat dobývání svého srdce i těla. A to ji naplňovalo radostí a důvěrou.

Zvečera jednoho z pravidelných dní jejich schůzek náhle volali Stellu k telefonu. Slávek se kvůli noční službě, kterou výjimečně vzal za kolegu, s ní toho dne nemohl sejít. Celá nesvá v očekávání jakési nepříjemné zprávy vstala od učení a vydala se na vrátnici koleje.

„Stella Kotíková, prosím,“ promluvila váhavě do telefonu.

„To jsem já, lásko,“ ozval se ve sluchátku Slávkův vroucí hlas, „strašně po tobě toužím. Nemůžu to vydržet. Přijed! Prosím!“

„Ale jak se k tobě dostanu?“ opáčila překvapená Stella.

„Ve vrátnici mě nech zavolat. Přijdu si tě vyzvednout. Miluju tě!“

Obvykle s nelibostí absolvovanou cestu na Karlovo náměstí Stella rozechvěním ani nevnímala. Stejně tak žádost k vrátnému na interně, za normálních okolností pro ni nepředstavitelnou, aby jí v noci zavolal docenta Zábrodského. Pohybovala se a jednala jako ve snu. Ještě dnes jí těžknou ruce i nohy a hlava se jí začne vznášet, když si na ten večer vzpomene.

„Ty moje lásečko rozkvetlá,“ vdechl jí Slávek na uvítanou do vlasů.

Sotva za nimi naposledy zamávaly dveře vrátnice, objal ji pevně kolem ramen. Potom ji vedl někam hodně nahoru. Stella dodnes neví, kolik vlastně vyšlapali pater. Došli k bílým dveřím, které Slávek otevřel svým klíčem a za nimi pečlivě zamkl.

„Lásečko! Sluníčko!“ šeptal bez ustání, když Stelle pomáhal z péřové bundy. „Jsem tak rád, že jsi přišla! Hrozně jsem se bál, že mi dáš košem.“

„To bych nikdy neudělala,“ hlesla rozhodně.

„Tomu jsem se až doteď bál uvěřit,“ řekl.

Přítiskl si její hlavu na rozechvělou hruď a dlouho a něžně ji hladil. Pak Stellu pomalu přesunul k lůžku v rohu místnosti a začal ji obřadně svlékat. Přitom jedno po druhém líbal postupně obnažovaná místa toho drahocenného těla. Stellu dočista znehybnila závrať, která se každým Slávkovým polibkem prohlubovala. Až ji docela zbavila přítomného vědomí. Jejich těla do sebe splývala na pokraji skutečné existence a vzácného, bolestí vykoupeného snu. Teprve nad ránem je překvapil spánek. Zaplavené láskou a omámené darem prožitého štěstí.

Z toho neskutečného snění je v krátkém odpočinku vyrušil telefon. Hodiny nade dveřmi ukazovaly šest ráno.

„Zábrodský,“ ohlásil se Slávek v polovědomí. „Děkuju, Jarmilo.“

Vždycky po noční se takhle nechal vzbudit ze sesterny. Toho dne si však vstávat vůbec nepřál.

„Probuď se, srdíčko, je černý den,“ zažertoval si do temného zimního rána. Přitom zamilovanýma očima ležící Stellu v její čisté nahotě objímal.

„Kde to jsem?“ nepoznávala místo svého procitnutí.

„U mě. Dnes v noci ses stala mou ženou,“ odpověděl s něhou a vděčností v hlase.

Když se oblékali, po chvíli zamyšleného mlčení pravil Slávek rozhodným tónem:

„Seženu pro nás byt. Co nejdřív. Musím tě mít u sebe. Miláčku můj nejdražší!“

Stella se k němu stále jako ve snu znovu přivinula. Pohledem složeným z radosti a z oddaného milování si přitáhla jeho měkké rty. Zase se propadali do sladké říše zapomnění.

Za dva týdny Slávek koupil byt v panelovém domě na Barandově. A Stella tam bez zaváhání převezla všechen svůj skromný majetek z koleje. O sobotách chodívali po kusech kupovat nábytek. Milovali se za noci i ve dne. Nemohli se jeden od druhého odloučit. Ve chvílích, kdy Slávek spal, Stella odcházela z ložnice ke stolu do kuchyňského kouta a otevírala učebnice. Studovala s nebývalou lehkostí a efektivitou. Slávek si zpočátku vůbec nepřipouštěl, že vedle tohoto bytí se Stellou existuje ještě jeho život s rodinou. Na několik týdnů docela zapomněl na útrpné rozhovory s manželkou i na problémy s dětmi. A pokud se s nimi setkal, starosti se ho vnitřně nedotýkaly. Prožíval první opravdové štěstí se ženou. Dopřával si tu nadnášející volnost, neboť na ni alespoň jednou v životě chtěl mít nárok. A Stella s ním byla z celého srdce šťastná. Stejně jako její matka věřila i ona v osudovou lásku. Jen na rozdíl od maminky byla přesvědčena, že ji právě našla. Jako jediná ze své rodiny se domnívala, že hrozící komplikace Slávek s její podporou vyřeší. Není nic, co by společně nepřekonali...

„Haló! Stello! Slyšíš mě?“

Mirek se vrátil z oddělení a mává jí rukou před zasněným očima.

„Jejda, ty už jsi zpátky? Vůbec jsem tě neviděla přijít!“ zvolala s údivem Stella, vytržená z neskutečna.

„Vypadala jsi jako v transu,“ popisuje její stav Mirek.

Přitom se, trochu neobratně, vysvléká z pláště. Stellu napa-